

L'autèntica «Invencible»

Ramon Barnils

Que no tenen cura, ja ho sabem, i si mai se'ns oblida, ja s'en-carreguen ells mateixos de mostrar al món sencer, i amb la total falta de sentit del ridícul que els autèntica, la invencible ignorància que els fa invencibles. Ara ha estat Martín Ferrand, home fort tant si és al poder com si és a l'oposició, com ahir va ser un altre i un altre serà demà. De dreta o d'«esquerra», tots són iguals. Diu l'esmentat que acaba de veure una fotografia que li acaben de portar que mostra una pintada que fa: «Viva el Bierzo Libre». Se n'escandalitza més que no s'escandalitzaven els seus predecessors en el Sistema d'allò del «Vivan las caenas». Se n'escandalitza més perquè hi fa broma. Endut per la jovialitat que li produeix la troballa, efectivament graciosa —no deixa de tenir gràcia la petició de llibertat procedent d'una part de la nació dominant—, el dacoï s'embala i no para fins a treure el morro per sota la pòrta: diu que ha vist també que «a la Vall d'Aran, un dels indrets més bells del món, hi ha un partit nacionalista aranès que reivindica l'ús d'un idioma autòcton del lloc».

És a dir que el decoï mira l'occità, dit també provençal o si es vol llengua d'Oc i hi veu «un idioma autòcton de lloc», un «bierzoès». La llengua de la Vall d'Aran, una de les llengües més prestigioses del món culte; la llengua dels trobadors; mare

de la lírica occidental tant en les llengües veïnes com en l'anglès i l'alemany; deu del Dante i del Petrarca, d'Ausiàs Marc i de l'humanisme renaixentista; superació de l'Edat Mitjana amb una embranzida que dura fins avui mateix, amb Ezra Pound principal i no pas únic entusiasta; aquesta llengua, una de la mitja dotzena de llengües bàsiques en la història de la literatura, no passa de ser per a ells un invent com el del Bierzo —l'espanyol— lliure, «un idioma autòcton del lloc».

No hi poden fer res, com res no hi podien fer els huns, ni els asiris, ni el setè de cavalleria, ni els espartans, tot allò que toquen, ho trenquen. És la barbàrie com a caràcter definidor, sense la qual deixarien de ser el que són, de la qual no poden prescindir si s'entossudeixen a tenir un lloc al sol, lloc que no saben tenir si no és fent fora als altres i sol que no saben prendre si no és prenent-lo als altres.

Els anys de pràctica els han fet aprendre algunes fórmules burocrà-

tiques, que a aquestes altures ja no haurien d'enganyar ni els aranesos més disposats a ser enganyats: aquest inefable «Vall d'Aran, un dels indrets més bells del món», que qual-sevol persona, aranesa o no, proveïda d'un cert sentit del ridícul, es guardarà prou de subscriure, per una certa idea de l'educació. Inefable versió del seu inefable «Spain is diferent», que si, a ells, els enganya i els és imprescindible, als altres, els sobra.

En denunciar que en «un dels indrets més bells del món» s'inventa un «idioma autòcton del lloc», el que en realitat els espanta és que s'hi menystingui una de les llengües més belles del món —precisament la d'ells, no cal dir-ho; que resulta que hi és obligatòria, com tampoc no cal recordar—; el decoï Martín Ferrand es desmoralitza i cerca desesperadament una droga per a l'evasió, davant de tanta petitesa: «resultarà obligatori, per compensar, mirar els estels i cercar horitzons llunyans en els quals dipositar la imaginació i l'esperança».

M'hi jugo la Constitució que mirant els estels constatarà amb ufana que el sol mai no s'hi ponia, al seu indret, i que cercant horitzons, per més llunyans que siguin, sempre hi trobarà un o altre que parli una de les llengües més belles del món, la seva, obligatòriament.

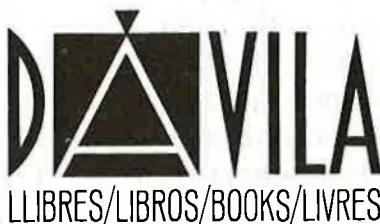
Jo, aranès. És a dir, Pound.

Art Valencià Contemporani Col·lecció d'Obra Gràfica

Exposició de la primera entrega d'una sèrie d'estampacions originals (250 exemplars) amb dues obres de Josep Maria Yturralde. Durant 1985 apareixeran les de R. Armengol, C. Calvo, J. Morea, A. Gabino i S. Sòria

OBRA
GRAFICA

LLIBRES/LIBROS/BOOKS/LIVRES

Llibreria Dàvila
C. Pérez Pujol, 10. VALÈNCIA
25 febrer - 9 març